

Ondertussen in het ziekenhuis

9 april, Witte Donderdag

Gister aan het eind van de dag liep ik het ziekenhuis uit. Pal voor de hoofdingang zat een mevrouw op een bankje. Ze huilde zacht. Toen ik haar vroeg of ik even naast haar mocht zitten vertelde ze dat haar vader zojuist was overleden. Haar moeder en zus waren bij hem, zij was hier buiten gebleven en had net een telefoontje gekregen. Stil zat ik naast haar luisterend naar haar verhaal.

Vanmorgen vroeg liep een klein jongetje het ziekenhuis binnen. Hij zal een jaar of 2-3 zijn en duidelijk nog onder de indruk van de parkeergarage waar hij uit kwam. Ik liep achter ze: een vader en een zoon in een korte broek, hand in hand. Het jongetje had een tekening in zijn hand. Hij had een groot hart gemaakt met er omheen allemaal strepen. Hij vertelde dat het voor alle zieke mensen was en dat hij ze blij wilde maken.

In het ziekenhuis zijn het de uitersten die me raken. De ervaring van de broosheid en de grilligheid van het virus. Maar ook de steun en zorgzaamheid er om heen.

De betrokkenheid van 'hé hoe is het?' Maar ook de bizarre hoeveelheid cadeautjes die het ziekenhuis binnenkomen. De angst voor dood, maar ook de kracht van verbondenheid. Alle ethische vragen die de situatie oproept, maar ook de creativiteit van goede zorg.

Alle uitersten en tegenstellingen maken me stil, woordeloos.
Ik sta het mezelf toe en laat het maar zo.

Misschien past het om nú stil te zijn, juist deze dagen op weg naar Pasen.
Om kwetsbaar en open te zijn voor alles wat er is.

Tastend naar licht.

